

Arrest

nr. 254 812 van 20 mei 2021
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaten D. ANDRIEN en A. ERNOUX
Mont Saint-Martin 22
4000 LIEGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Somalische nationaliteit te zijn, op 1 april 2020 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 16 maart 2020.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 oktober 2020 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 22 oktober 2020.

Gelet op de beschikking van 29 maart 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 april 2021.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KALIN die *loco* advocaten D. ANDRIEN en A. ERNOUX verschijnt.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“1. Verzoekende partij, die verklaart Somalisch staatsburger te zijn, dient beroep in tegen de beslissing “niet-ontvankelijk verzoek (internationale bescherming in een andere EU lidstaat)” van 16 maart 2020, genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

De bestreden beslissing werd genomen op grond van artikel 57/6, §3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet, dat voorziet in de mogelijkheid om het verzoek om internationale bescherming van een vreemdeling die al dergelijke bescherming heeft gekregen in een andere lidstaat van de Europese Unie, niet-ontvankelijk te verklaren, tenzij hij of zij elementen naar voren brengt waaruit blijkt dat hij/zij zich niet langer kan beroepen op de bescherming die reeds werd toegekend.

De Raad beklemtoont dat de bestreden beslissing werd genomen op basis van voormeld artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet, dat aan de commissaris-generaal de bevoegdheid geeft om een verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk verklaren wanneer de verzoeker reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie. De in het verzoekschrift aangevoerde schending van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet en artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag mist dan ook juridische grondslag.

2. Uit de gegevens vervat in het administratief dossier blijkt dat verzoekende partij internationale bescherming heeft verkregen in Cyprus. Zij betwist dit niet.

Daar genoegzaam vaststaat dat aan verzoekende partij internationale bescherming werd verleend in een andere EU- lidstaat, in haar geval dus Cyprus, komt het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen zodoende tegemoet aan de enige voorwaarde die de wet oplegt inzake de toepassing van de niet-ontvankelijkheidsgrond zoals bepaald in artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet, met name dat “de verzoeker reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie.” Noch uit de tekst van deze bepaling, noch uit de tekst van artikel 33, § 2, onder a) van de richtlijn 2013/32/EU (waarvan het de omzetting naar Belgisch recht vormt) volgt dat de commissaris-generaal gehouden zou zijn om over te gaan tot bijkomende verificaties, voor zover er voldaan is aan die ene voorwaarde. De Raad stipt aan dat waar de bewijslast met betrekking tot de eerder verleende internationale bescherming(sstatus) in toepassing van artikel 57/6, §3, eerste lid, 3° bij het Commissariaat-generaal berust, eens hieraan voldaan is, zoals in casu, het aan de verzoeker die de actualiteit of effectiviteit van deze bescherming ter discussie stelt, persoonlijk toekomt om aan te tonen dat hij niet (meer) op deze bescherming kan rekenen. Verzoekende partij laat na dergelijk bewijs te leveren. Zij brengt geen elementen aan waaruit blijkt dat zij actueel niet meer over een internationale beschermingsstatus zou beschikken, noch toont zij aan dat zij niet naar Cyprus zou kunnen terugkeren en dat zij er, bij het verstrijken van de geldigheid ervan, haar (verblijfs)documenten niet zou kunnen verlengen/vernieuwen.

3.1. In de bestreden beslissing wordt door het Commissariaat-generaal vastgesteld en gemotiveerd dat verzoekende partij het vermoeden dat haar grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Cyprus geëerbiedigd worden, niet weerlegt. Bijgevolg zijn er, zo oordeelt de commissaris-generaal, geen feiten of elementen voorhanden die de toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° op haar specifieke omstandigheden in de weg staan, en wordt haar verzoek niet-ontvankelijk verklaard.

3.2. Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoekende partij het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing, doch zij brengt geen valabele argumenten aan die een ander licht werpen op de gedane vaststellingen. Zij beperkt zich immers tot het uiteenzetten van theoretische beschouwingen, het herhalen van eerder afgelegde verklaringen, het formuleren van algemene beweringen, beschouwingen en kritiek, en het op algemene wijze tegenspreken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal, waarmee zij echter de in de bestreden beslissingen gedane bevindingen niet weerlegt, noch ontkracht.

3.3. De Raad wijst erop dat Cyprus als EU-lidstaat gebonden is aan het EU-acquis dat voorziet in (minimum)normen inzake rechten en voordelen die verbonden zijn aan verzoekende partij haar status en waarvan zij gebruik kan maken. Hieruit volgt het vermoeden dat de fundamentele rechten van verzoekende partij er verzekerd zijn, dat de geboden bescherming in wezen doeltreffend is, dat Cyprus het non-refoulement beginsel naleeft en dat de levensstandaard van verzoekende partij in Cyprus niet gekwalificeerd kan worden als zijnde in strijd met artikel 3 van het EVRM. In navolging van het Hof van Justitie van de Europese Unie in zijn rechtspraak van 19 maart 2019 (Grote kamer) in de gevoegde zaken C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, komt het aan de verzoekende partij toe om de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden dat zij zich kan beroepen op de bescherming die haar in een andere EU lidstaat verleend werd, in haar geval Cyprus, te weerleggen (HvJ 19 maart 2019, C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, Ibrahim e.a./Duitsland, overweging 90 e.v.). Zij blijft desbetreffend evenwel in gebreke.

3.4. Landeninformatie, zoals de rapporten en artikels van onder meer AIDA en Caritas Europa waar verzoekende partij naar verwijst, omtrent de (penibele) situatie en levensomstandigheden van personen die internationale bescherming verzoeken dan wel hebben verkregen in Cyprus, kan weliswaar een belangrijk aspect vormen bij de globale beoordeling van het verzoek om internationale bescherming, doch zo'n informatie volstaat niet om zonder meer te besluiten dat de geboden bescherming in hoofde van eenieder die in een lidstaat internationale bescherming werd verleend, niet langer effectief of toereikend zou zijn.

3.5.1. De Raad benadrukt dat, in navolging van het Hof van Justitie die daar o.a. in voormelde rechtspraak uitdrukkelijk op wijst, de individuele situatie en persoonlijke ervaringen van verzoekende partij in Cyprus van wezenlijk belang zijn bij de beoordeling van het verzoek, waar het aan de verzoekende partij toekomt om in dit verband de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden dat zij zich kan beroepen op de bescherming die haar in Cyprus werd verleend, te weerleggen. Zij blijft hier echter in gebreke.

Verzoekende partij werpt geen ander licht op de motivering in de bestreden beslissing waar met betrekking tot haar persoonlijke situatie in Cyprus op goede grond het volgende wordt vastgesteld:

“Waar uit de elementen in uw administratief dossier zou blijken dat u als verzoeker om internationale bescherming in Cyprus, dus vooraleer er u internationale bescherming werd verleend, geconfronteerd werd met bepaalde ernstige feiten en situaties, met name een verkrachting, moet worden opgemerkt dat deze feiten zich situeren op een welbepaalde plaats, gedurende een welbepaalde periode en binnen een welbepaalde context. Bijgevolg is deze situatie niet zonder meer representatief voor de kwalificatie en beoordeling van uw situatie als begunstigde van internationale bescherming nadien, aan wiens status, overeenkomstig het recht van de Unie, diverse rechten en voordelen verbonden zijn. Wat uw situatie als begunstigde van internationale bescherming in Cyprus betreft, moet daarenboven worden benadrukt dat u geen concrete, soortgelijke ervaringen doet gelden. U haalt in dit kader enkel aan dat u in 2019, vier jaar na de verkrachting, een keer op straat door de dader achtervolgd werd (CGVS, p. 5-6). Bovendien dient met betrekking tot de door u verklaarde verkrachting en de achtervolging te worden vastgesteld dat u geen enkele inspanning heeft gedaan bescherming van de Cypriotische autoriteiten te bekomen; ook niet nadat u meerderjarig werd en blijkt evenzeer dat u de twee jaren volgende op uw verkrachting goed werd begeleid in het opvangcentrum en u er zich naar uw verklaringen beschermd voelde (CGVS, p. 5, 9, 15-16). Daarbij komt dat u geen enkel bewijs, noch medisch noch gerechtelijk kan voorleggen van deze beweerde verkrachting en achtervolging.

Waar uit de elementen in uw administratief dossier zou blijken dat u als begunstigde van internationale bescherming in Cyprus geconfronteerd werd met bepaalde moeilijkheden op het vlak van onderwijs en werkgelegenheid, voldoet deze situatie niet aan de bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid en cumulatieve voorwaarden zoals bepaald door het Hof van Justitie.

Hoewel dergelijke moeilijkheden een aanwijzing kunnen vormen van bepaalde problematische situaties zoals deze ook geïdentificeerd worden door het Hof (zie hoger), kan immers niet worden besloten dat u door de onverschilligheid van de daar aanwezige autoriteiten, en voor zover u volledig afhankelijk zou zijn geweest van overheidssteun, buiten uw wil en uw persoonlijke keuzes om, terecht bent gekomen in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die u niet in staat stelt om te voorzien in uw meest elementaire behoeften zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor uw fysieke of mentale gezondheid of u in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid. Evenmin zijn er concrete indicaties dat dit het geval zou zijn bij een terugkeer ernaartoe.

Bovendien toont u in het licht van de ervaringen waarmee u naar eigen zeggen geconfronteerd werd, evenmin aan dat u uw rechten terzake niet zou kunnen doen gelden. In dit verband moet immers worden vastgesteld dat u hiertoe eerder beperkte stappen hebt gezet, terwijl het vermoeden dat uw grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Cyprus geëerbiedigd worden en u dezelfde rechten geniet als de daar aanwezige onderdanen uiteraard niet wegneemt dat u zelf óók de nodige stappen moet ondernemen om deze uit te oefenen. Uit uw verklaringen blijkt immers dat u zonder problemen naar school kon gaan en pas nadat u meerderjarig werd moeilijkheden ondervond om zich in te schrijven voor verdere studies (CGVS, p. 13). Dit bleek omwille van een laattijdigheid te zijn (CGVS, p. 13-14), waardoor u zich makkelijk voor een volgende periode kan inschrijven. Betreffende het vinden van werk blijkt dat u door interimbureaus op een wachtlijst werd gezet gezien er toen geen werk was (CGVS, p. 12), hetgeen een teken van overmacht is. Betreffende de bewering dat het omwille van

uw huidskleur en uw hoofddoek niet mogelijk is er werk te vinden (CGVS, p. 12-13), dient te worden gesteld dat dit een blote bewering betreft die u geenszins hard kan maken. Daarbij komt dat u geen enkel bewijs kan voorleggen van het feit dat u niet in staat was verder te studeren, noch van het feit dat u enerzijds telkens met lege handen van het interimkantoor terugkwam en anderzijds op basis van uw uiterlijk door werkgevers geweigerd werd. De vaststelling dat er in uw hoofde mogelijke indicaties van een verhoogde kwetsbaarheid zijn, omwille van uw zwangerschap, doet hieraan géén afbreuk, aangezien u niet aantoonde dat uw bijzondere kwetsbaarheid het u dermate moeilijk maakt om zich staande te houden en zelfstandig uw rechten uit te oefenen dat er een ernstig risico is dat u zou terechtkomen in leefomstandigheden die in strijd zijn met de artikelen 3 van het EVRM en 4 van het EU Handvest (Ibid., Ibrahim e.a., randnummer 93 en Jawo, randnummer 95).

Tot slot haalt u de problemen van uw man aan met de Russische smokkelaar. U zegt dat u en uw man sinds augustus 2019 in een kamer van deze man woonden, maar dat uw man door hem bedreigd werd met de dood nadat hij weigerde mee te werken aan smokkelwerk (CGVS, p. 7). U en uw echtgenoot zijn echter, ondanks deze doodsb bedreigingen, nog tot jullie vertrek in oktober van dat jaar in deze kamer kunnen blijven wonen zonder problemen (CGVS, p. 8); noch blijkt uit uw verklaringen dat jullie bescherming bij de Cypriotische autoriteiten zochten indien jullie daar behoefte naar hadden.” (eigen onderlijning)

3.5.2. Uit verzoekende partij haar verklaringen blijkt dat ofschoon zij soms met hindernissen/belemmeringen te maken kreeg, zij in Cyprus toegang had tot onder meer het onderwijs en de arbeidsmarkt. Uit haar verklaringen blijkt dat zij probleemloos tot haar achttien jaar naar school kon gaan en al die tijd in een opvangcentrum voor jongeren kon verblijven. Nadat zij op achttienjarige leeftijd het opvangcentrum diende te verlaten, vond verzoekende partij eerst onderdak bij een vriendin in Larnaca om nadien, nadat zij in het huwelijk was getreden, gedurende een bepaalde periode bij haar schoonfamilie te wonen. Vervolgens verbleef zij met haar man bij een Russische kennis Al., met wie evenwel reeds snel problemen ontstonden. Zo verzoekende partij thans lijkt voor te houden dat zij en haar man o.a. bij gebrek aan een woonplek geen andere optie hadden dan Cyprus te verlaten –“Het is dan ook duidelijk dat het echtpaar die plaats en het land moest verlaten zodra de situatie verslechterde”, zo luidt het verzoekschrift-, blijkt uit niets en maakt verzoekende partij niet aannemelijk dat zij na hun kort verblijf bij Al. nog meerdere en ernstige inspanningen hebben gedaan om elders huisvesting te zoeken/vinden, laat staan dat zij het gebrek aan/de gebrekkige toegang tot huisvesting bij de Cypriotische instanties zouden hebben aangekaart.

Van de beweerde veelvuldige pogingen die verzoekende partij zou hebben ondernomen om werk te vinden, ontbreekt enig begin van bewijs, net als zij evenmin aannemelijk maakt de gebrekkige toegang tot de arbeidsmarkt en/of het onderwijs in Cyprus te hebben aangeklaagd bij de Cypriotische autoriteiten, die haar internationale bescherming toekenden waaraan allerhande voordelen en rechten zijn verbonden.

Waar verzoekende partij thans opmerkt dat “het voor haar ondanks haar vele inspanningen niet mogelijk geweest” is “om naar een school te gaan”, rijmt dit aldus niet met haar eerdere verklaringen afgelegd ten aanzien van de commissaris-generaal waaruit blijkt dat zij als minderjarige probleemloos naar school kon gaan in Cyprus. Er ligt geen bewijs voor van het feit dat verzoekende partij niet verder zou kunnen studeren, noch van het feit dat haar in Cyprus de toegang tot werk, omwille van haar uiterlijk of om welke andere reden dan ook, zou worden onzegd.

De Raad wijst erop dat waar in het verzoekschrift wordt opgeworpen dat “het CGVS (...) enkel stelt dat het de verantwoordelijkheid van verzoekster is om de nodige administratieve stappen te ondernemen om onderdak en een job te vinden, zonder concreet aan te geven hoe of met wie”, het de begunstigde van internationale bescherming toekomt om de nodige inspanningen te doen om zich te integreren in de samenleving waar hij/zij bescherming heeft bekomen, door er onder meer werk en onderdak te zoeken en de taal te leren. Dit komt aan verzoekende partij toe, waarbij de commissaris-generaal er geenszins toe gehouden is te specificeren tot wie/welke bepaalde instantie zij zich hiervoor dient te richten.

Naast de vaststelling dat verzoekende partij de vele inspanningen die zij in Cyprus zou hebben ondernomen, o.a. wat de toegang tot onderwijs en de arbeidsmarkt aldaar betreft, niet staft, blijkt uit haar verklaringen niet en toont zij niet aan dat zij de gebrekkige toegang hiertoe en de problemen waarmee zij dienaangaande werd geconfronteerd bij de Cypriotische autoriteiten heeft aangekaart en aangeklaagd. Ook wat de discriminatie betreft waarvan zij meermaals en herhaaldelijk het slachtoffer

zou zijn geweest, blijkt uit niets en maakt verzoekende partij niet in concreto aannemelijk hiervan melding te hebben gedaan bij de bevoegde Cypriotische instanties.

De Raad benadrukt de pertinente overweging van de commissaris-generaal waar deze in de bestreden beslissing opmerkt dat "het vermoeden dat uw grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Cyprus geëerbiedigd worden en u dezelfde rechten geniet als de daar aanwezige onderdanen uiteraard niet wegneemt dat u zelf óók de nodige stappen moet ondernemen om deze uit te oefenen."

3.5.3. Wat de beweemde problemen met Al. betreft, volgens verzoekende partij een mensensmokkelaar van Russische origine die haar echtgenoot (met de dood) zou hebben bedreigd omwille van diens weigering met hem mee te werken, vermag het louter herhalen van eerder afgelegde verklaringen omtrent het feit dat Al. bij hun ontmoeting omringd was door politieagenten en er agenten tot de vriendenkring van Al. zouden behoren, niets te wijzigen aan het feit dat verzoekende partij en haar echtgenoot geen beroep hebben gedaan op de Cypriotische politie, ruimer de autoriteiten, waardoor zij bezwaarlijk ernstig kunnen voorhouden dat deze hen sowieso geen hulp en/of bescherming zouden kunnen of willen bieden. De algemene verwijzing naar enkele artikels aangaande wan- en misdaden in het verleden in Cyprus begaan door enkele agenten en een militair, in welk verband de Raad opmerkt dat een dergelijke praktijk waarbij ordehandhavers zich zelf schuldig maken aan strafbare feiten in zovele andere landen ter wereld voorkomt, zo ook in België, is geenszins van aard een ander licht te werpen op voormelde vaststelling met betrekking tot hun persoonlijk verzuim om de hulp van de Cypriotische autoriteiten in te roepen.

Dezelfde vaststelling dringt zich op wat de andere door verzoekende partij aangehaalde betreurenswaardige feiten betreft waarvan zij het slachtoffer zou zijn geweest, met name het feit dat zij bij aankomst in Cyprus door een mensensmokkelaar in militaire outfit/een militair aan de grens verkracht zou zijn geweest, welke zij kort voor haar vertrek uit Cyprus opnieuw zou hebben gezien en die haar toen zou hebben achtervolgd. Ook wat deze problematiek betreft, die eveneens in de criminele context kadert zoals die met Al., wordt geacht dat verzoekende partij hiervoor bescherming zoekt bij de autoriteiten van het land waar zij haar beschermingsstatus ontving. Echter, uit verzoekende partij haar verklaringen aan de commissaris-generaal blijkt dat zij hiervoor in Cyprus nooit klacht heeft neergelegd bij de Cypriotische politie. Het is evenwel net de bedoeling van het indienen van een klacht om bescherming te verkrijgen tegen zijn/haar belager(s) en eventuele verdere problemen die hij (zij) zou(den) kunnen veroorzaken te voorkomen. Indien de autoriteiten niet op de hoogte worden gebracht van de feiten, kunnen zij er vanzelfsprekend niet tegen optreden. De argumentatie in het verzoekschrift als zou de verkrachter rechtsreeks toegang hebben tot de databanken aangezien hij voor de autoriteiten werkt, betreft niets meer dan een louter blote bewering en persoonlijk vermoeden van verzoekende partij. Dat elkeen die voor de Cypriotische autoriteiten werkt, zo al aangenomen wordt dat dit in het geval van verzoekende partij haar verkrachter het geval zou zijn, rechtstreeks toegang zou hebben tot dergelijke databanken (van de politie en justitie bijvoorbeeld), is weinig plausibel en wordt op generlei wijze, mits enige concrete informatie, aannemelijk gemaakt. Daar verzoekende partij geen officiële klacht heeft ingediend met betrekking tot de feiten waarvan zij het slachtoffer zou zijn geweest, blijkt niet en kan zij bezwaarlijk ernstig voorhouden dat de Cypriotische autoriteiten haar geen hulp of bescherming zouden kunnen of willen bieden.

3.5.4. Een algemene verwijzing naar de soms moeilijke levensomstandigheden voor verzoekers om en begunstigten van internationale bescherming (in Cyprus) alsook naar onder meer het racisme, de intolerantie en de haat waarmee vreemdelingen af te rekenen hebben, volstaat niet om aan te tonen dat verzoekende partij in Cyprus, waar haar internationale bescherming werd verleend, buiten haar wil en haar persoonlijke keuzes om in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie verkeerde dan wel bij een terugkeer dreigt terecht te komen.

3.5.5. Verzoekende partij toont niet aan dat zij, die internationale bescherming geniet in Cyprus, geen toegang zou krijgen tot of gebruik zou kunnen maken van de aan haar internationale beschermingsstatus verbonden rechten en voordelen. Zij beweert weliswaar op algemene wijze, doch maakt niet in concreto aannemelijk dat zij daadwerkelijk verhinderd was/is om in Cyprus in haar elementaire levensbehoeften te voorzien of om er aanspraak te kunnen maken op bepaalde basisvoorzieningen, noch dat zij het betreffende (ei)land in de Middellandse Zee heeft verlaten wegens een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag of een reëel risico op ernstige schade. Uit haar verklaringen en het betoog in het verzoekschrift kan niet blijken dat de levensomstandigheden van verzoekende partij in Cyprus een schending uitmaken van artikel 3 van het

EVRM. Er zijn evenmin aanwijzingen dat verzoekende partij verhinderd zou zijn om opnieuw tot het Cypriotische grondgebied te worden toegelaten.

3.5.6. Verzoekende partij maakt zodoende niet op overtuigende wijze aannemelijk dat haar situatie kan worden aangemerkt als een situatie van uitzonderlijke aard zoals geduid door het Europees Hof van Justitie (in voornoemde rechtspraak), noch dat zij zich derhalve niet langer onder de internationale bescherming die haar in Cyprus werd verleend, kan stellen.

3.5.7. In zoverre verzoekende partij het de commissaris-generaal verwijt haar verzoek om internationale bescherming niet samen met dat van haar echtgenote A.A.Y. (-in haar hoofde werd op 16 maart 2020 eenzelfde beslissing genomen door het Commissariaat-generaal; haar beroep hiertegen bij de Raad betreft de zaak met rolnummer 245 518-) te hebben behandeld, doch onafhankelijk van/naast elkaar, wijst de Raad erop dat geen enkele bepaling de commissaris-generaal hiertoe verplicht en het louter diens appreciatie toekomt om zaken/situaties al dan niet op zulke/welbepaalde wijze te behandelen. Tevens dient te worden opgemerkt dat de bestreden beslissing er niet toe strekt het gezinsleven van verzoekende partij te verhinderen of te bemoeilijken. De betreffende beslissing houdt enkel in dat verzoekende partij haar aanvraag om internationale bescherming niet-ontvankelijk wordt verklaard. De betreffende beslissing houdt dienvolgens geen absoluut verbod in voor verzoekende partij (en haar echtgenoot en hun kindje) om het Belgische grondgebied binnen te komen en er te verblijven, noch heeft de bestreden beslissing tot gevolg dat verzoekende partij definitief van haar echtgenote en hun baby'tje –blijkens een aan het dossier gevoegd geboortecertificaat kreeg verzoekende partij op 14 april 2020 een dochtertje- wordt gescheiden. Verzoekende partij maakt met haar betoog in het verzoekschrift de schending van artikel 8 van het EVRM dan ook niet aannemelijk.

3.5.8. De Raad stipt voorts nog aan dat het Belgisch recht geen precedentenwerking kent en dat elk dossier individueel wordt beoordeeld. Elk verzoek om internationale bescherming dient immers op individuele basis en aan de hand van de hiertoe in concreto aangevoerde elementen onderzocht te worden, zoals in casu geschiedt.

3.5.9. De bij het verzoekschrift bijgebrachte documenten werden reeds eerder neergelegd.

4. Gelet op het voorgaande lijkt verzoekende partij geen elementen naar voren te brengen waaruit blijkt dat zij zich niet langer kan beroepen op de bescherming die haar werd toegekend in Cyprus."

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

"Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf."

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het

verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. X; RvS 13 mei 2014, nr. X).

4. Ter terechtzitting, alwaar zij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de beschikking van 6 oktober 2020, voert verzoekende partij aan dat niet voldoende rekening werd gehouden met haar persoonlijke situatie. Verzoekende partij licht toe dat zij werd vastgehouden en bedreigd en dat zij dit allemaal gedetailleerd heeft uiteengezet. Verzoekende partij meent dat al deze elementen samen doen besluiten dat haar vluchtelingenstatus in Cyprus haar geen bescherming biedt.

De Raad stelt vast dat verzoekende partij geen concrete en dienstige argumenten bijbrengt die afbreuk vermogen te doen aan of een ander licht kunnen werpen op de grond in voormelde beschikking.

Verzoekende partij beperkt zich immers louter tot het herhalen van eerder afgelegde verklaringen en in het verzoekschrift aangehaalde argumenten en het formuleren van zeer algemene opmerkingen, zoals de algemene stelling dat alle elementen samengenomen doen concluderen dat haar vluchtelingenstatus in Cyprus haar geen bescherming biedt.

Verzoekende partij gaat evenwel niet in het minst *in concreto* in op, minstens laat ze geheel na daadwerkelijk concrete en valabele argumenten bij te brengen die hetgeen in voormelde beschikking en de bestreden beslissing concreet met betrekking tot haar persoonlijke situatie als begunstigde van internationale bescherming in Cyprus wordt vastgesteld, ook maar enigszins in een ander daglicht kunnen plaatsen. Uit die betreffende concrete vaststellingen, die door verzoekende partij op generlei wijze worden ontkracht of weerlegd, blijkt dat wel degelijk rekening wordt gehouden met haar persoonlijke situatie in Cyprus, waarbij op goede grond wordt vastgesteld dat verzoekende partij niet aantoonbaar dat zij zich niet langer kan beroepen op de bescherming die haar werd toegekend in Cyprus, dat deze niet langer effectief of toereikend zou zijn en dat zij niet op overtuigende wijze aannemelijk maakt dat haar situatie kan worden aangemerkt als een situatie van uitzonderlijke aard zoals geduid door het Europees Hof van Justitie in zijn rechtspraak, noch dat zij zich derhalve niet langer onder de internationale bescherming die haar in Cyprus werd verleend, kan stellen.

5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond. Bijgevolg brengt verzoekende partij geen elementen naar voren waaruit blijkt dat zij zich niet langer kan beroepen op de bescherming die haar reeds werd toegekend in Cyprus.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig mei tweeduizend eenentwintig door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS